

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Szenthelyi István

Cím:

Forrás:

Magyar Nemzet 1959. V. 30.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

78 (064.5)

Idő

"1959"

Személy

Helyszám

A bukaresti Filharmonikusok

két, élményszerző hangversenyt adtak a Zeneakadémián annak a programnak záróakordjaként, amely az Országos Filharmonia elismerést érdemlő tevékenysége révén három külföldi zenekart hozott el Budapestre. Ezúttal először látogatott el fővárosunkba a George Enescu nevet viselő Bukaresti Filharmonikus Zenekar, s a vele való megismerkedés csak örömet és meglepődést kelthetett, mert valóban remek zenekari együttest láthattunk vendégül, olyan kiváló szellemű, technikai és művészi szempontból egyaránt igen magas fokon álló zenei testületet, amely méltó nagy névadójához, Enescuhoz, a román nép legjelentősebb zeneszerzőjéhez.

S annál nagyobb volt az örömmünk, mivel eljött George Georgescu, a hírneves karmester is, akinek képességeit már jól ismeri Budapest hangversenylátogató közönsége.

Első alkalommal öt üdvözölhetjük a zenekar élén. Nagyszerű muzsikálást hallottunk, a bukarestiek budapesti pre-

mierje forrón sikerült. A zenekar, vezető-karnagyával tökéletesen összeforrvá, előbb Enescu II. szvitjét szólaltatta meg: már ez a műsorszám eldöntötte a sikert. Georgescu nagyszabású karmester-egyéniség, idős korában is hallatlan energiákat magába sűrítő erő-központ, kisugárzó képessége bámulatra méltó. Nem eredetieskedik, nincsenek nagy pózai, arra használja erejét, hogy a partitúrát minél hivebben váltsa élő zenére, a komponisták szándéka szerint. Enescu roppant érdekes II. szvitje a klasszikus forma-hagyományt követi, de tartalmában nemzeti, romános (jó példa erre a Sarabande tétel); ezt a kettősséget kitűnően érzékeltette az előadás. A zenekar telített, sűrű és fényes, számtalan dinamikai-színbeli árnyalatot magábanfoglaló hangzása a továbbiakban, a bravurosan tolmácsoltt »Till Eulenspiegel«-ben és Beethoven zord erejű V. szimfóniájában egyaránt megragadott. Ez a tágulékony, szélesskálájú, különlegesen erőteljes, eleven hangzás jellemzi legjobban a bukaresti filharmonikusokat. A kellőszámú próbákban való összecsisztottság, a mély zenekari kul-

túra, az egyes hangszercsoportok kiegyenlített színvonala (a vonások ép oly kiválóak, mint a fúvósok; milyen ragyogóan könnyed volt pl. a »Till«-kürt-témájának intonálása!) s nem utolsósorban az igazi muzsikáló kedv: ezek a tulajdonságok mind emelik a zenekar értékét. A ráadásul adott Enescu-rapszódia a sajátos román népi zenélés felejthetetlen élményével ajándékozott meg.

Második estjükön

Mircea Basarab vezényelt; a nagyon tehetséges karmester bemutatkozása is aradó sikert hozott. Végletes dinamikája mellett különösen a szín-érzékére figyeltünk föl. Rogalski Három román táncában megintcsak a népi előadásmód eredetisége és frissége ragadta meg a haligatóságot, az egészen különleges, folklorisztikus színezés. Honegger V. szimfóniájának megejtően szép színeit is teljes mértékben észrevétette a karmester. Csajkovszkij IV. szimfóniája, az elbűvölően elővarázsolt Scherzo-tétellel, sokáig emlékeztünkben marad.

»Ez a koncert csak megerősített abban a meggyőződésben, hogy a Bukaresti Filharmonia manapság a legkiválóbb európai zenekarok közé számít.

Arta Florescu

széphangzású nevével találkoztunk újra az operai műsorplakáton. A rokonszenves művész, a bukaresti Operaház kitűnő szopránistája, ismert és kedvelt vendégszereplő nálunk, régebbi sikeres fellépéseinek emléke még korántsem halványult el.

Előbb Tosca szerepében jelent meg az Erkel Színház közönsége előtt, a Puccini-hősnőt alakította a finom énekstílus és a színészi játék szolid eszközeivel, majd a Trubadur Leonoráját.

Szenthelyi István